

nøgne og solbrune Unger kom styrtende frem paa alle fire under de ophængte Lagner og Sengetæpper. Da de opdagede den fremmede Dame, rejste de sig forskrækket og gik derpaa artigt hen og gav Haanden.

„Det er jo et helt Regiment,“ sagde Jytte.

„Ja, synes du ikke, jeg har Lov til at være vigtig?“

„Jo — og det er du nok ogsaa.“

„Men hvor I dog ser ud, Børn!“ sagde Meta. „De ligger jo hele Dagen og boltrer sig i Jorden ligesom Spurve . . . Kom, nu gaar vi ind, Jytte! Jeg skal blot give Pigerne en Besked.“

„Jeg er ked af, at jeg kommer til Ulejlighed.“

„Sikke noget Snak. Vi er forresten næsten færdige. Men vi begyndte ogsaa Klokken fem i Morges. Det skal netop være dejligt at hvile Skankerne lidt.“

Mens Veninden var borte, sad Jytte alene og saa sig undersøgende omkring. Døren til Doktorens Stue ved Siden af stod aaben. Udstyret i begge Værelserne var holdt i gammeldags Bondestil. Høje, mørktfarvede Paneler med en fast Bænk langs den ene Side. Hvidtede Vægge. Rødbejsede Møbler. Ingen Gardiner eller Portierer til Værn mod Lyset, bare en gul Kappe over Vinduerne. Umagelige Stole med Straasæder.

„Du har det hyggeligt her,“ sagde hun, da Meta kom tilbage, men vidste ikke rigtig, om hun ogsaa mente det. Der var noget i Stuernes Stemning, der paa en Gang tiltrak og afskrækkede hende, og hun satte uvilkaarlig denne Følelse i Forbindelse med sit Indtryk af Pastor Gaardbo. — „Det er vel altsaa din Mands Smag?“ spurgte hun.

„Ja — og min. Du finder den vist altfor spartansk.“

„Naa ja — maaske.“

„Ja, ser du, vi mener, at man ikke skal gøre sig Livet besværligere, end det er i Forvejen. Og man kan virkelig saa dejligt undvære de fleste af de tusinde Ting, som Folk plejer at fylde deres Stuer op med.“

Jytte svarede ikke noget hertil, og nu sad de nogen Tid og talte om deres forskellige fælles Veninder, dissers Giftermaal og Skilsmisser og andre Ulykker. Meta havde trukket en stor Sy-